

Olles osa oma maast

Maakeral tilluke laik, paljudest naabritest vähem, südames suur, ilus paik, hingele kõikidest lähem. Selliste sõnadega algab laul, mida kanti ette Maa ja Ilm laulupeol, mille sõnade autor on Leelo Tungal ja muusika autor Erki Sven Tüür. Just need sõnad kirjeldavad mu tundeid minu kodumaa Eesti vastu.

Ma võiksin oma kõnes rääkida eestlaste raskest minevikust ning Eesti vabaduse eest võitlemisest, see oleks ju täiesti asjakohane teema, aga ma ei hakka sellest rääkima. Ma ei hakka sellest rääkima, sest tegelikult ei taipa ma sellest midagi. Kõike sellega seonduvat olen ma lugenud vaid puiste tekstidega ajalooõpikutest, mis on pungil fakte ja aastaarve. Ma ei tea, mis tunne oli see, kui Eesti oli saanud äsja vabaks, ma ei tea, mis tunne oli, kui lähedasi küüditati, ma ei tea, mis tunne oli saada teade, et perekonnaliige on saanud sõjas haavata või hoopis langenud kangelasena. Ma isegi ei taha sellele mõelda. Kuid kas ma peaksin? Kas mina tean, mis on tegelik hind ja väärtus praeguse iseseisva Eesti eest? Ütlen ausalt, et ei tea. Kuid ma tean seda, kui hea on praegu Eestis elada, sest ma tunnen seda iga päev.

Üha enam kuulen ma inimesi, ja nimelt veel endast vanemaid inimesi, virisemas selle üle, kui halb on Eestis elada. Üks asi võiks olla niimoodi ja teine naamoodi. Armas inimene, mida oled sina teinud selle heaks, et meil kõigil oleks oma riigis parem elada? Mida väiksem on riik, seda suurem osa on inimene oma riigist. Meie olemegi riik, meie oleme mutrid, mis seovad Eesti üheks edukaks riigiks. Meie, eestlased, oleme suutelised nii palju ära tegema, kui me vaid lõpetaksime kurtmise ja hakkaksime tundma rõõmu sellest, et oleme osa oma riigist. Tsiteerin siinkohal Lennart Meri ütlust: „Oma riigi eest vastutame kõik koos ja igaüks eraldi“. Kodanikuks olemine ei tähenda ainult saamist, vaid ka andmist.

Ma olen osalenud kahel tantsupeol ja neljal laulupeol ning iga peo ajal olen tundnud end nii uhkena meie rahva üle, et seda sõnadesse panna on väga keeruline. Võin kihla vedada, et enamik nendel pidudel osalenud inimesi ning ka vaatama tulnud inimesi tundsid sarnast tunnet. See, et me tunneme midagi ühte moodi ja hingame justkui samas rütmis ning saame puudutatud sellest, mida me oma väikese rahvaarvuga oleme saavutanud, on imetlusväärne.

Ma tahan teile kõigile - sõpradele, eestlastele, ühe maa õdedele ja vendadele panna südamele, et teil, õigem oleks öelda meil, on midagi, mille üle uhke olla ja rõõmu tunda. Meil on oma iseseisev Eesti ning seda juba 97 aastat.

Kaunist aastapäeva teile kõigile!

Grete Grauberg 12H